

Posílejme dál tichou poštou milosrdenství

Sestry a bratři, když se řekne „jednota“ vybaví se nám možná tak spotřební družstvo a vesnický krámk s chlebem, rohlíky a nějakým tím salámem.

Někdo si možná ještě vzpomene na Jednotu bratrskou a učitele národů Jana Ámose, ale víc už nás nenapadne nejspíš nic.

Za minulého režimu se chodilo jednotně k volbám, kde byla k mání pouze jednotná kandidátka Národní fronty. Možná proto nám to slovo dnes zní poněkud okorale. Každý, kdo by se oháněl jednotou, byl by dnes podezřelý ze snahy druhé lidi ovládat a manipulovat jimi.

A dobře, že tak. V Bibli je na téma jednoty jeden odstrašující příběh. O tom, jak kdysi byli lidé tak jednotní, až dostali hloupý nápad postavit si věž do nebe. Dopadlo to špatně, když tak stavěli, najednou si přestali rozumět, ze stavby zdrhli každý někam jinam a z věže nebylo nic.

Opakuje se to stále znova. Babylónské věže jako byl nacismus nebo komunismus jsou, díky Bohu, ty tam, ale snahy o sjednocení v zájmu nějakého rádoby vyššího ideálu se jistě zase někdy dostaví.

Vlastně je to dobře, že jsme různí, že se vzájemně lišíme, že máme různé názory a postoje.

Ani Jednota bratrská to tenkrát nemyslela tak, že by snad její členové byli ve všem jednotní. Spíš chtěla vyjádřit skutečnost, že se považuje za jednu „jednotku“, tzn. jedno uskupení, křesťanské církve vedle mnoha dalších.

Čeští bratři měli za to, že podstatné jsou pouze víra, naděje a láska. *„V podstatném jednota, v nepodstatném svoboda, ale ve všem láska,“* tak znělo jejich heslo.

Proč je tuhle neděli na stole zrovna jednota? Protože se dnes čte Žalm 133:

„Jak je to vzácné a jak příjemné, když bratři žijí spolu v jednotě!“

Kdysi si ho prozpěvovali poutníci na cestě do jeruzalémského chrámu. Tam na sionském návrší, kde chrám stál, si všichni ze všech koutů země připadali jako jedna rodina. V místě, kde spočívala Boží přítomnost a kde si připomínali Boží milosrdenství, muselo být skutečně příjemně.

Horší to bylo, když se lidé vrátili domů. Však jim proroci připomínali, že obětovat v chrámu nějaké to hovádko, cítit se na Sionu fajn a myslet si, že mám u Hospodina vystaráno, je velký omyl.

Milosrdenství, které člověk od Boha přijme, musí jako tichou poštu poslat dál. Jinak se celý chrámový (církvní nebo národní, chcete-li) provoz stává sebeklamem.

A proč se vlastně tenhle žalm čte zrovna dnes, první neděli po Velikonocích? Protože jako křesťané máme za to, že Ježíš převzal roli chrámu. V jeho příběhu se setkáváme s milosrdným Bohem.

Přichází za námi vzkříšený a s úkolem: *„Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás“* (Jan 20,21).

Kam že nás to posílá? Posílat dál onu tichou poštu milosrdenství, poštu víry, naděje a lásky. To je to podstatné, kde bychom měli všichni, ať jsme kdokoli, tahat za jeden provaz.

K téhle jednotě jsme dnešní neděli zváni. Nejde o žádnou babylónskou věž, o žádnou další ideologii ani nějaký oprášený vzdušný zámek.

Apoštol Pavel takovou jednotu nazývá zralým lidstvím – podle měřítka, které svým příkladem nastavil Ježíš (Efezským 4,13).

Nezbývá než si přát, aby naše lidství, křesťanů stejně jako celé společnosti, nepřipomínalo nedozrálé červivé padavky, ale bylo čím dál chutnější a příjemnější. V dnešní nejisté době potřebujeme být zralými lidmi víc, než si myslíme.

Sestry a bratři, čísla nakažených sice klesají, nicméně na rozvolňování je stále ještě čas. Jednou se ale dveře Kaple u věžáku otevrou a společně zazpíváme „*Pane, dnešek je den chvály, dnes ti chceme děkovat...*“ Do té doby na vás myslím a modlím se za vás.

Petr Červinský

kazatel baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)